

Toremaid fakte Oudekki kohta

- Loonedel on kodus Legode karp järjekorranumbriga 20, mille isa tõi mängimiseks 1970ndatel Rootsist.
- Oudekki arvab, et eestlane peaks saama kasvõi ühe aasta veeta välismaal, saamaks töö- ja elupraktikat, et tulla siis vajalike kogemustega tagasi Eesti elu edendamaks.
- Oudekki restaureerib oma vanavanemate (arstist vanaema oli haigla peaarst, vanaisa matemaatika-füüsikaõpetaja ja õppealajuhataja Antsla keskkoolis) maja Antslas. Seda tehes mõtleb Oudekki kogu aeg ka sellele, kas tema valikud kuni värvideni vanaemale-vanaisale meeldiksid.
- Oudekki usub rahvaste rahumeelsesesse kooseksisteerimisse. Lapsena kakles ta Annelinnas, kaitstes ka vene lapsi, ja teeb seda jätkuvalt, seistes kõigi rahvaste võrdsuse eest.

nasse. “See lihtsalt tõmbab mind enda juurde,” selgitab Oudekki. “See linn on nagu mina – *Bologna la grassa, la dotta, la rossa*.” (Itaalia keeles paks, õpetatud ja punane – toim.) Paks, sest seal on Itaalia parim köök, õpetatud oma ligi tuhandeaastase ülikooliga ja punane, sest kogu ühendatud Itaalia ajaloo jooksul on Bolognas olnud ainult üks parempoolne linnapea.

Toit, teadus ja poliitika on Oudekki meelisteemad. “Selleks et Bologna saladused üles leida, on aga vaja, et keegi kohalik neid sulle näitaks,” teab naine, kes ise on neid salapaiku tundma õppinud ja lubab lahkesti ka kõigile soovijaile näidata. “Üks mu unistusi on kunagi vanemana olla giid Bolognas,” naerab ta ülemeelikult.

Peale Bologna meeldib Oudekkile väga mägedes matkata ja metsades hulkuda, ka armastab ta arhitektuuri. Itaaliasse tulla igatsejail soovitab ta reis põhjalikult läbi mõelda, kuna see on visuaalselt väga stimuleeriv paik, mistõttu väsimus on kiirem tulema kui enamikus muudes kohtades. Siit leiab aga kõike: linnu ja loodust, ajalugu ja ultramodernsust, põiklemist ja otsekohest, armastust ja üksildust...

Traditsioonid teevad elu paremaks

Võrreldes elu Tallinnas ja Bolognas, Eesti ja Itaalia ühiskondi laiemalt, torkab Oudekki meelest eredalt silma, et meie igapäevaelus pole pisikesi toredaid rituaale veel sel määral välja kujunenud nagu Itaalias, samuti erineb inimeste viisakas käitumine. Oudekki toob näite, et Itaalias võetakse tass kohvi, et aeg maha võtta ja natuke puhata. “Alati saad igale inimesele öelda: “Lähme võtame kohvi,” ja temaga siis paar minutit asju arutada või niisama lobiseda. See ei kuluta palju aega, Itaalia tillukese ja kange espresso joomine võtab ju vaid hetke,” hüüatab Oudekki rõõmsalt. “Kõik itaallased söövad nii lõunat kui ka õhtusööki ja peavad puhkehetki enam-vähem samal kindlal ajal. See on mugav, sest keegi ei tüüta sind söögi ajal telefonikõnedega. Kui kõik ettevõtted puhkavad ühel ajal, ei kao keegi teistega võrreldes ka majandulikult ja kõik on puhanumad,” kiidab ta.

Itaallased on klassiülelised inimesed. “Mul on Bolognas kodumaja allkorrusel kõrts, kus käivad ka metallitöölised,” sõnab Oudekki. “Lobisen seal nendega vahel ja Eestist tulles oli algul väga üllatav, et kõik olid lugenud näiteks poliitikafilosoofi ja -teadlase Giovanni Sartori teoseid demokraatiast. Isegi kui nende haridus piirdub ▶

Inimesed on sarnased. Loevad meie soovid, mitte sotsiaalne päritolu.

la üliõpilane, järele vastama. Järsku hakkas Oudekki sõbratar tema ees naljakal moel taarudes mööda tuba käima. Oudekki ema siis küsis: “Oi, kullake, miks sa nii kõnnid?” Sõbratar vastas, et ta käib nii nagu tema vanaisa, kui too purjus on. Aga et praegu pole vanaisa kodus, sest ta pandi vang. “See väike tüdruk ise oli üleni päikseline inimene, vaatama sellele, mis õudused tema kodus toimusid,” meenutab Oudekki. “Ta oli ka musikaalselt väga andekas. Kui ema pani meil Tšaikovski plaadi mängima, siis pisike tüdruk lihtsalt tardus. Istus pörandale, vaatas plaadimängija poole ja kuulas liikumatult järjest kogu plaadi lõpuni.”

Nende õueseltskonnas mängisid ka kirjanik Hando Runneli ning teiste kultuuri- ja haritud inimeste lapsed, samuti hulk tööliste lapsi. “Olime kõik seal sõbralikult

koos nende keerulise saatusega lastega,” kirjeldab Oudekki. “See pani mind uskuma, et inimesed on kõik ühesugused. Olen seda ka oma reisidel näinud, et inimesed on kõikjal üsna sarnased. Loevad meie soovid, mitte meie sotsiaalne päritolu.”

Oudekki moodi linn

Oudekki armastab Itaaliat, üle kõige Bolognat, kuhu ta sattus tänu sealsele maailma vanimale tegutsevale ülikoolile ja sellele, et rikkas tööstuslinnas on palju immigranetidest tööjõudu: just neile on pühendatud tema teadustöö. Ta on palju reisinud ja töötanud raamatukogudes Cambridge’ist Berkeleyni. Kõik teed on toonud tagasi Bolog-